

lat akár SIM kártyán, akár Wifi-n keresztül.

Az applikáció további előnye, hogy könnyen szabályozható a TTS hangereje, hangmagassága és a sebessége. A programon belüli TTS beállítások nem módosítják a kiegészítő lehetőségek (látássérültek általi használat során alapértelmezetten kijelölt) beszédgenerátor beállításait.

Vezetékes, vagy vezeték nélküli (Bluetooth) fülhallgató használatakor lehetőség van rövid kattintással szüneteltetni, vagy folytatni a felolvasást, hosszú kattintással a cikkek listájához jutni. Bejövő és kimenő híváskor a beszéd szünetel, automatikusan. Az érintőképernyő alsó szélétől kissé feljebb a zenelejátszókhöz hasonló elrendezés-

ben egy mondatnyi, vagy bekezdésnyi visszalépést lehetővé tevő gombok és természetesen a felolvasást indító és szüneteltető virtuális gombok vannak. Akár időzített leállítást is beállíthatunk, ha szeretnénk.

A szoftver képes automatikusan felismerni a szövegek nyelvét és a megfelelő TTS hangot be tudja állítani hozzá (ha az telepítve van a készülékre).

Az alkalmazást rendszeresen frissíti a fejlesztő és figyelemmel van a látássérült felhasználók szükségleteire, igényeire.

Play áruházban a letöltési linkje: <https://play.google.com/store/apps/details?id=com.hyperionics.avar>

Angyal Gábor

Olvasó sarok

Zumba, mint terápia II.

A sok-sok apró sikerélmény fontossága mellett, rengeteget jelent a tánc önbizalom növelő hatása. Mielőtt azonban erre rátérnék, beszélnünk kell arról milyen fontos, ki és hogyan oktat bármilyen sportot, mert az oktató személye rendkívül sokat jelent.

Évekig próbálkoztam megbarátkozni a vízzel és megtanulni úszni. A víztől való félelmem nem hogy csökkent volna, inkább nőttön-nőtt. Akik velem foglalkoztak, nem vették tudomásul félelmeimet, olyan feladatokat és gyakorlatokat végeztek el velem, melyek

még fokozták aggályaimat (lenyomtak a víz alá, hogy megtapasztalhattam, a víz úgymint feldob; hanyatt fektettek, hogy érezzem, milyen lebegni a vízben, azonban semmilyen empátiát nem mutattak).

Még volt számos rossz élményem, de nem részletezem. Lényeg, hogy soha nem tudtam igazán megszeretni a vizet, s ez a mai napig is így van!

A tánccal azonban más a helyzet!

Vikitől mindig olyan feladatokat kapok, melyeket meg tudok csinálni. Időnként, ha kételkedek magamban, ő

akkor is tudja, képes vagyok rá!!! Valóban, azon veszem észre magam, hogy a nehezebb gyakorlatok is mennek, pedig előtte azt gondoltam volna, nem tudom majd megcsinálni.

Oktatóm tudja, mire vagyok képes, tudja, hogyan építse fel a feladatokat. Most már magam is tapasztalom, hogy sikerül elsajátítanom a merengue, salsa, cumbia, bachata lépéseit.

Gyermekkoromban sokat ábrándoztam arról, hogy én is zenére táncoljak, mint annak idején atletizáló osztálytársaim.

Ha valaki évekkal ezelőtt azt mondta volna nekem, hogy egyszer táncolni fogok nem hittem volna el. Most pedig megvalósíthatom vágyaimat!

Rengeteget jelent számomra oktatóm lelkesedése, türelme, ösztönző, motiváló személyisége. Nem mindennapi dolog megtapasztalni, amikor együtt örülünk, ha sikerül valami nehéz lépéskombinációt megoldani.

Ha valami még nem megy, nem erőltetjük, hanem vissza-visszatérünk rá!

Most már nem riadok meg egy-egy "kihívástól", mert tudom, a mérce akkora, hogy sikeresen veszem majd az akadályt, esetleg több időt vesz igénybe. Időből pedig van bőven, hiszen hosszú távra tervezem a táncot, s tudom, még sok, szép élmény vár rám, melyről beszámolhatok!

www.arvaymarika.webnode.hu

Fusz Anna: Anya mesél

Különös dolog, hogy az embernek milyen kevés emléke van kisgyermekkorából. Vannak azonban olyan élmények, pillanatok, melyeket soha nem felejt el, örökre beivódnak a lelkébe minden ízükkel, illatukkal, melegségükkel.

Ilyen pillanatok az én életemben, amikor édesanyám meséit hallgattam.

Emlékszem mennyire vártam mindig az estét, amikor bebújtam a puha, hűs paplan alá, s ő mellém helyezkedett az ágyban. Fejemet mellkasára hajtottam, s ő gyengéden átkarolt, majd belekezdett a mesébe.

Legtöbbször olyan történeteket mon-

dott, melyeket maga talált ki. Ilyenkor én is beleszólhattam a mese alakulásába, s úgy szötte tovább kedvenc hőseim kalandjait, ahogy én akartam. Máskor ismert mesék elevenedtek meg édesanyám szavai által. Szerettem, ha mesélt. A játékosságot a hangjában, azt, ahogy a szereplőket és a tárgyak hangját életre keltette. A hétfejű sárkányt, a tündéreket és boszorkányokat olyan élethűen formálta meg, hogy minden porcikájukat magam elé tudtam képzelni. Pedig maga sosem látta hogyan szokták ábrázolni ezeket a lényeket.

Egyik születésnapomon csodás ajándékkal leptek meg szüleim. Sosem lát-

tam olyan gyönyörű mesekönyvet, mint amit akkor a dobozban találtam. A rengeteg színes kép, szebbnél szebb rajz teljesen lenyűgözött. Alig vártam az estét, hogy megismerjem a könyv lapjain felbukkanó szereplők történetét. Aztán eszembe jutott... hogy az én anyukám nem tud nekem ebből a könyvből mesélni. Látó könyveket mindig csak mamával nézegettem, de az nem volt olyan. Nem volt olyan, mint amikor édesanyám hangját hallva, hozzá bújva léphettem be a mesék világába és szenderedhettem el.

Mikor ő a hirtelen támadt csendből észrevette csalódottságom, egy boríték-ból kis papírlapokat húzott elő. Olyan írás volt rajta, amit ő használt. Pontírásnak nevezte, ami nagyon találó volt, mert én nem láttam mást, csak csupa-csupa pontot. Nem volt idegen számomra, mert a lakásunkban számtalan helyen találkoztam már vele. Ilyen pontok voltak a konyhában a dobozokon, üvegcséken és egyes háztartási gépeken. Találkoztam velük a nappaliban is, amikor a polcra katonás rendben kirakott dobozokat figyeltem, vagy édesanyám cd-it rakosgattam. Természetes volt számomra, hogy otthonunkban lépten-nyomon felfedezhetem ezt az írást.

Anyá a kis papírlapokat mamám segítségével beragasztotta mesekönyvem oldalaira, s így mindig tudta, hogy épp melyik oldalon tartunk, és milyen képet nézegetek. Nem kellett hát lemondanom a közös mesélésről és az új könyvről sem.

A legtöbb történetet már ismerte

édesanyám, s így azokat könnyen át tudta adni nekem. A számára ismeretlen meséket pedig a számítógépe segítségével elolvasta, és a következő alkalommal már fejből mesélte nekem. Ha sokszor elolvastott egy mesét, akkor szinte szóról szóra fel is tudta idézni. A kedvenceimet már én is betéve tudtam, és mindig jókat nevettünk, amikor anya eltévesztette a szöveget, és nekem kellett kijavítanom.

Egy nap, amikor már picit idősebb voltam, édesanyám levett a polcra egy könyvet, mely az ő kedvenc meséit rejtette. Pontírású könyv volt, addig még sosem mutatott nekem ilyet. Ahogy megláttam a sok apró domború pontot a fehér lapon, azt gondoltam, csodaszép. Harmónia árad belőle, minden oldalnak saját dallama van. Persze ezt akkor nem tudtam így megfogalmazni, de gyermeki csodálattal és kíváncsisággal szemléltem a könyvet. Bár tartalmukat tekintve számomra csak üres oldalak voltak, anya csodákat olvasott ki belőlük; üveghegyet, varázslókat, királylányt és kis manókat. Csodáltam, ahogy ujjai finoman siklanak a sorokon, s nyomukban újabb és újabb történetek teremnek. Magam is rátettem a kezem a lapra, de csak érdes felületet éreztem, s amikor mozgatni kezdtem, ezernyi pont csiklandozta a tenyerem. De hogy anya miként tudott belőle szavakat kiolvasni, az számomra kisgyermekként rejtély volt. Még ma is fel tudom idézni a képet, ahogy a dundi ujjak sorról sorra haladva megfejtik a titkos dallamot. Ha felnőttként erre gondolok, mindig büszkeség és hála töl-

ti meg a lelkem, mert tudom, hogy ez a kéz mennyi mindent tett azért, hogy olyan gyermekkorom legyen, mint bárki másnak. Persze nem volt olyan, de sosem éreztem, hogy másmilyen életet szeretnék. Voltak persze rossz napjaim, amikor inkább világgá mentem volna, mint hogy például a sokadik hivatalos papírt olvassam fel, és töltsen ki anya helyett. De az ilyen, és ehhez hasonló pillanatok ma már csak apró bosszúságoknak tűnnek. Tudom, hogy mindent megkaptam szüleimtől, amit egy gyermek kívánhat, szerető otthont, féltő gondoskodást. Emellett pedig meg tanultam adni, küzdeni, bátorítani és még nagyon sok mindent, melyek révén kiegyensúlyozott, boldog ember lettem.

Gyermekként sokszor azt játszottam, mintha én is vak lennék. Becsuktam a szemem, és úgy próbáltam közlekedni a lakásban vagy úgy tettem, mintha én is tudnék pontírást olvasni, és a könyvet ölembe véve meséltem anyának. Emlékszem, mindig mondta, hogy óvatosan bánjak a könyvvel, mert ha megsérülnek a pontok, akkor már nem lehet elolvasni őket. Intelmét meg is fogadtam, kivéve egy alkalommal, amire a mai napig is szégyenkezve gondolok vissza. Egyik este fürdés után épp a meséléshez készülődtem, s már ki is találtam, kinek a történetét szeretném hallani, mikor édesanyám közölte, hogy sok dolga van, és másnapra kell halasztanunk a mesét. Iszonyú dühös lettem, fogtam anya könyvét, és az egyik oldalon elkezdtem kinyomkodni a pontokat. Akkor nem is tudtam, hogy épp az egyik kedvenc mesém esett áldo-

zatául hirtelen támadt haragomnak. Ezt a mesét soha többé nem hallottam...

Ettől a naptól kezdve egyre többször fordult elő, hogy anya nem ért rá este, és hogy ne maradjak mese nélkül, megengedték, hogy nézzem a tévét, vagy kedvenc cd-im egyikét hallgattam. De ez mégsem volt annyira jó, mint a közös mesélések.

S hogy miért feledhetetlen pillanatok ezek számomra? Egyrészt a számtalan kaland miatt, melyet átéltem. Minden este izgatottan vártam kedvenc hőseim sorsának alakulását, és úgy éreztem, mintha magam is a történetek részévé válnék. Hálás vagyok mindezért édesanyámnak, hisz tőle kaptam a mesék, s azokon keresztül a könyvek szeretetét.

De önmagában a mesehallgatás valószínűleg nem maradt volna meg ilyen csodás emlékként, ha nem lengte volna körül az a nyugalom, meghittség, melyet édesanyám ölelő karja, testének melegsége, illata, simogató hangja teremtett meg számomra. Míg napközben, amikor anyát kísértem valahova, segítettem neki a vásárlásnál, vagy csak itthon megkeresni valamit, sokszor éreztem a felelősség súlyát a vállamon, azokban az esti percekben újra gyermek voltam. Igazán gyermek. Akinek semmitől sem kell félnie, hisz édesanyja féltő karjai megvédik őt, s hallva a szeretett lény szívdobogását, álomba szenderülhet egy hosszú nap után.

(Megjegyzés: A történet szereplői kitálat személyek.)